

Наталія ВЛАДИМИРОВА

ЧЕРЕЗ АФІНИ В СВІТ

10 липня 2002 року в Києві, у приміщенні Національної спілки театральних діячів України, відбулося засідання співзасновників Українського національного центру Міжнародного інституту театру. Ними стали: Національна спілка театральних діячів України та її регіональні відділення, Національний драматичний театр ім. Івана Франка, Державний інститут театального мистецтва ім. І.Карпенка-Карого, Державний центр театального мистецтва ім. Леся Курбаса, Український національний центр УНІМА, Міжнародний театральний фестиваль-лабораторія “Мистецьке березілля”, представники Академії мистецтв України, інших творчих та наукових організацій з усіх сфер театального життя України. Одним із головних завдань, що їх ставили перед собою співзасновники, було створення Українського національного центру Міжнародного інституту театру (МІТ) з подальшим зверненням до ХХІХ Конгресу МІТ щодо участі української делегації в роботі цього конгресу (жовтень 2002 року) та обрання Українського національного центру дійсним членом МІТ.

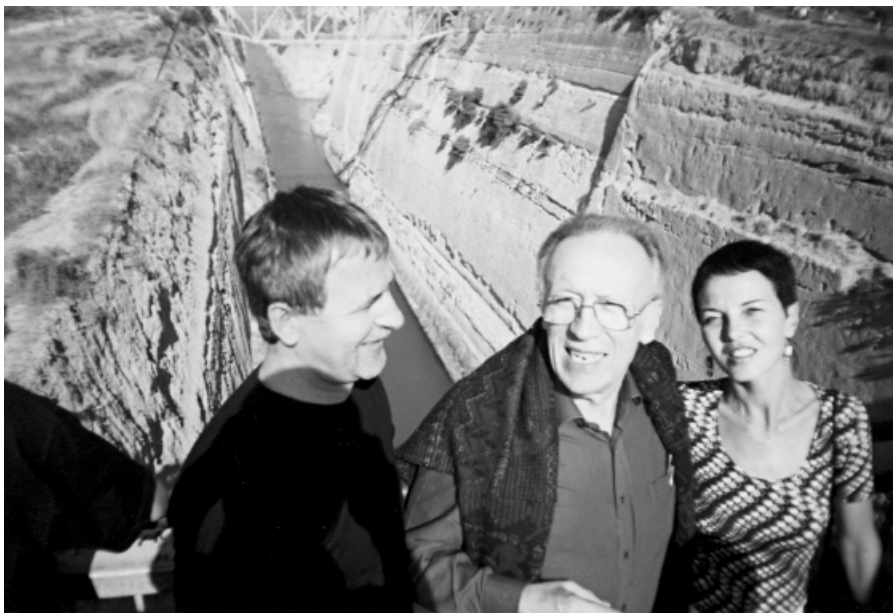
Водночас засідання співзасновників Українського національного центру МІТ взяло на себе функцію Тимчасового комітету та запропонувало на керівні посади такі кандидатури: Богдан Ступка – президент, Неллі Корнієнко – віце-президент, Сергій Проскурня – генеральний секретар.

У складі делегації, яка представляла Тимчасовий комітет національного центру на ХХІХ Конгресі МІТ в Афінах, пощастило бути й авторові цих рядків. На прохання комітету група ентузіастів-альтруїстів в атмосфері екстремуму підготувала для участі Конгресі каталог “Український театр. Презентація”, що мав на меті ознайомити учасників ХХІХ Конгресу МІТ із сучасним театральним процесом нашої країни та тими завданнями, що ставить перед собою Український національний центр. Слід зазначити, що, крім інформації про національні осередки, які ініціювали входження України до МІТ та їх керівників, на сторінках каталогу подано також інформацію про розвиток українського театру за останнє десятиліття, тенденції формування сучасної української драматургії, фестивальний рух в Україні, повідомлення про театральні музеї та театральні періодичні видання в Україні. Внутрішні сторінки обкладинки каталога заповнені інформацією про українські театральні Інтернет-ресурси. Годі було передбачити, що саме це видання, підготоване та випущене трьома мовами (українською, англійською, французькою), зіграє чи не найважли-

вішу роль у знайомстві з Україною та її театром як можливим партнером у майбутніх спільних проектах. Під час першого засідання Генеральної асамблеї Міжнародного конгресу МІТу ми запропонували кожній делегації (а це – близько двохсот учасників із 98 країн) по кілька примірників каталога. І вже під час першої перерви в засіданні виникло жваве зацікавлення нами і нашим виданням з боку учасників конгресу, що спонукало їх до діалогу.

У цьому спілкуванні ми з’ясували, що українська театральна культура не є чимось цілком невідомим світові. Не раз у спільних розмовах лунало ім’я режисера Андрія Жолдака, виринали згадки про театральні фестивалі “Київ травневий”, “Золотий Лев”, “Березілля”, прізвища молодих оперних співаків, навіть театральних критиків, знаних зі спільної роботи на міжнародних фестивалях. Цілковитою і надзвичайно радісною несподіванкою для нас було виявлення серед продукції ЮНЕСКО (друковані видання, аудіо-відеокасети, матеріали CD-ROM) в комплекті під назвою “Театральна майстерня на навчальному CD-ROM. Методи навчання театральної майстерності” (1 видання)” робіт

На світлині: Генеральний секретар Міжнародного Інституту Театру Андре-Лодіс Перінетті (в центрі) з членами української делегації Наталею Владиміровою та Василем Вовкуном

київських колег. Як з'ясувалося, наприкінці липня цього року кафедра Міжнародного інституту театру в румунському містечку Сіная проводила Міжнародні літні акторські майстерні. Київський інститут театрального мистецтва втретє став учасником цієї акції, і цього разу вистава "Антигона" та майстер-клас III курсу під керівництвом доцента кафедри майстерності актора КДІТМ ім. І.Карпенка-Карого Юрія Висоцького були визнані одними з найцікавіших серед багатьох театральних шкіл із Португалії, Франції, Румунії, Росії, Перу, США, Канади, Югославії, Сінгапуру, Китаю, інших країн. Кияни увійшли до сімки кращих театральних шкіл світу, що й визначило їхнє місце на компакт-диску у виданнях ЮНЕСКО. Ім'я недавньої випускниці кафедри театрознавства КДІТМ ім. І.Карпенка-Карого Юлії Волхонич (вона продовжує своє навчання на театральній кафедрі Пітсбурзького університету в США), було першим, яке згадав у розмові зі мною Ян Герберт – голова Міжнародної асоціації театральних критиків. Серед величезної кількості слухачів семінару з театральної критики цей знаний у всьому світі викладач та дослідник ще рік тому помітив саме нашу випускницю, і сьогодні вони підтримують постійний зв'язок із багатьох професійних питань.

Пленарні засідання, робота в комітетах (з питань театральної освіти, драматургії, танцю, комунікаційних зв'язків), перегляд декількох вистав, колоквиум "Едип: наш власний незнайомиць", зустрічі, знайомства, пізнавання і самопізнання... Досвід участі української делегації в роботі Конгресу довів, що ми не розпочинаємо входження до сві-

тової театральної спільноти – ми активно продовжуємо це входження на принципово новому для нас представницькому рівні як дійсні члени Міжнародного інституту театру. На засіданні Виконавчого комітету голова нашої делегації С. Проскурня отримав схвальну ухвалу щодо підготовки належної документації та інформацію про необхідні організаційні заходи, що є для кожної країни умовою входження до МІТу.

Залишається, на моє переконання, діяти за дуже простою схемою: "Стукайте – і вам відчинять. Говоріть – і вас почують". І робити це потрібно якомога активніше – з чітким усвідомленням як неповторності кожного з митців, так і принципової необхідності професійного згуртування.

Керівник театру La Ma Ma (Нью-Йорк, США) Еллен Стюарт та Сергій Проскурня у кулуарах ХХІХ Конгресу МІТ.